

J e g y z ő k ö n y v .

mely felvételre Budapest, 1945. június 26-án, a DEGOB, Deportáltakat Gondázó Országos Bizottság Orthonában, Erzsébet Nőiskola, Budapest, Ajtósi Dűre sor 37.

Név:	[REDACTED]
Született:	1923. január 4. Budapest.
Foglalkozása:	Háztartásbeli
Lak. lye:	Budapest, Főkőlyi ut 8.
Gettó:	Nem volt, védett házban lakott,
Táborok:	Ravensbruck-Pénning-Herrenheide-Burgstadt, 1944. XII. 20-1945 májusig.

F entnevezett előadja a következőket:

1944. december 2-án a védett házból, elvittek a Klausál-téri gettóba, ott kiválasztották a 40 éven aluliakat, -az idősebbek ott maradtak a gettóban, -és egyenesen vittek a Józsefvárosi p.u-ra, ahol vagoniroztak. -Az ut 8 napig tartott, elelmet csak az utolsó 2 napon osztottak, 20 dg kenyéret és egy kevés zsiradékot. A vagonban cca. 70 ember volt a szó szoros értelmében összehúzóval, úgyhogy csak felváltva lehetett állni, vagy a pusztára földre ülni. -Vízet egész uton nem kaptunk, WC lehetőség is nagyon nehéz volt. -

A magyar Csendőrség Zündorffig kísért, itt átvettek bennünket a német SS alakulatok. -Tudomásom szer nt azon alkalommal sikerült egy pár embernek megszöknie. 8 napi kínos utazás után érkezünk meg Ravensbrückbe. Az állomáson SS alakulatok szorongós sorfala állott. -Az elhelyezés sátrakban történt, ahol fekvőhely egyáltalában nem volt, csupán annyi hely, hogy mindenki a csomagjára ráülhetett. -Az ellátás elég bűnhető volt. Pár nap múlva került csak sor a fertőtlenítésre. Ott fel kellett sorakoznunk ötös sorba és egész éjszaka kint álltunk a téli hideg éjszakában, amíg végre hajnal felé reánk került a sor. A fürdőben elvették ruháinkat, kabátunkat, csupán a cipőt hagyták meg és mind-ezek helyett csupán ruhákat kaptunk. -Legtöbbnek a haját is levették. -

Fürdő után visszavittek bennünket a sátorba, ahol akkor már leülni sem lehetett, úgyhogy a pusztára hideg padlón hevertünk. -

Reggel 4-kor kiállítottak appella ötös sorban, ahol órák hosszat kellett mozdulatlanul állnunk a hidegben, kopasz fejjel, egy szál ruhában, amíg úgy körülbelül reggel 8 felé következett a reggeli osztás, mely fél deci kóseri feketéből állott.

Társalgási lehetőség egyáltalában nem volt, vagy 3 hétig egyáltalában nem tudtunk mosakodni, úgy segítettünk magunkon, hogy a reggelire kapott feketekávéval mostuk meg az arcunkat. -Ezen lehetetlen körülmények folytán, rengeteg volt közöttünk a rühes és tetves ember. -

De a legszomorúbb az volt, hogy hasmenés következtében naponta pusztultak az emberek, bár Revir volt, de oda csak nehezen lehetett bejutni. -

A munka abból állott, hogy homokot lapátoltunk egyik helyről a másikra, minden értelem nélkül. A bánásmód nagyon szigorú volt, az SS nők és munkafelügyelők állandóan vertek bennünket. -

Ezen a helyen körülbelül 4 hétig voltam, amikor 700 embert kiválasztottak, leginkább szerűsebbeket és 3 napig utaztunk vagonban. -A hidegtől itt is nagyon sokat szenvedtünk. A vagonban nem voltunk több mint cca. 50-en, ezért is fáztunk annyira. -Három nap után megérkeztünk Péningbe. -

Wewensbruck-Lunsenau.

Pénningben muniógyárban dolgoztam, mely egy óra járásnyira volt a Lagertől, úgyhogy naponta 2 órát kellett gyalogolnunk. A munka három shiftben történt. - Reggel fél 4-kor volt a felkelés, és 6-kor indultunk munkára, délután 2-ig, a másik csoport d.u. 2-től, este 10-ig dolgozott, a harmadik este 10-vel reggel 6-ig.

A legszörnyűbb az éjszakai munka volt, mert amíg reggel lefeküdtünk mindig 9 óra volt, utána fél 11-kor már ismét appellt kellett állnunk és sorban állni az élelemért, úgyhogy legfeljebb 2-3 óra jutott csak rendszerint az alváshoz.

Az élelmezés nagyon kevés volt, cca 15 dg kenyeret és nagyon kevés lovest, talán fél litert éjben.

A munka nagyon nehéz volt, mert a legtöbbször álló munkája volt és ha előfordult, hogy valamelyik az éjszakai munkánál egy kicsit lassabban dolgozott, vagy elszundikált, akkor az SS nők munkaközben megverték.

Fleck-tífuszban és végelgyengülésben nagyon sokan pusztultak el, különösen tavasz felé.

Miután az amerikai csapatok közeledtek, elvitték bennünket gyalog egy másik Lagerba, hogy hova érkeztek meg a többiek, nem tudom, mert én utköben lemaradtam társaimtól.

Az utra élelmet nem kaptunk, ennek folytán sokan már nem voltak képesek a gyengeségtől a gyaloglást folytatni.

Cca. 22 km-es gyaloglás után, társaimmal együtt eljutottunk Bornóba, Chemio mellé, ahol mint német menekültek szerepeltünk. - Az élelmet szeszekoldultunk és lebombázott helyeken töltöttük az éjszakát.

Talán 2 hétig lehettünk ott, amikor újból utra indultunk, vagy 20 km-t gyalogolva, eljutottunk Herrenheideba, ahol már az amerikai csapatok fogadtak. - Elhelyeztek bennünket villákban és gondoskodtak a legjobb és legtáplálóbb élelmezésünkről.

Az amerikai csapatok közben kivonultak onnan, ezért újból megkezdtek a tovább menetelést, hogy végre hazajuthassunk. - Megtettünk vagy 5 km-t, eljutva Burgstadba. - Erről a helyről azonban vonatösszeköttetés nem volt, ezért kénytelenek voltunk ottmaradni egy hétig. - Innen kocsival eljutottunk Lunsenauba, ahonnan az orosz csapatok segítségével sikerült végül Csehországon át, hazakerülnöm.

A jegyzőkönyvet felvette:

Weiss Margit.

Weiss Margit

